

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

*Τα κύματα
της
νοσταλγίας*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

*Τα κύματα
της
νοσηλείας*

*Τα κύματα
της
νοσηλείας*

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα κύματα της νοσταλγίας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλση Τσουκαράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Έλση Τσουκαράκη, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Andy & Michelle Kerry/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1275-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1276-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιδιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

*Τα κύματα
της
νοσηλείας*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η ποινή, 2009

Ας αποφασίσει ο χρόνος, 2010

Υπέροχες γυναίκες, 2011

Μέχρι να ξημερώσει, 2012

Βελούδινη συνωμοσία, 2013

Ο ήλιος του Σεπτέμβρη, 2014

Στην Αλεξάνδρα...

Να επιτρέπεις στο Θαύμα και στη Μαγεία να ευλογούν
τη ζωή σου όσο ανηφορικό κι αν είναι το μονοπάτι σου,
έχοντας πάντα ακλόνητη πίστη στον εαυτό σου!
Και τότε συμβαίνει!

Σ' αγαπώ τόσο πολύ...

Είμαι απλώς μια Φωνή! Ένας άορατος αφηγητής που ψιθυρίζει στις ψυχές ιστορίες, σαν γνώστης και λίγο μάντης της μοίρας των ανθρώπων. Ενώνω τη φωνή μου, αιώνες τώρα, στη συνείδηση και στις καρδιές των ανθρώπων, με τον χορό των πολύπλοκων αρχαίων κοσμοθεωριών και δραμάτων, χωρίς δικαίωμα όμως κριτικής και παρέμβασης.

Παρατηρώ, καταγράφω κι ερμηνεύω με δικό μου προσωπικό τρόπο τις πράξεις και τα κίνητρα των ανθρώπων στο αστραπιαίο ταυτόχρονο· στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον.

Αυτή τη φορά θα σας αφηγηθώ μια τυχαία ιστορία ανάμεσα από εκατομμύρια άλλες που διαδραματίζονται καθημερινά σε ολάκερη την πλάση. Από μια οπτική γωνία, κάθε τυχαία ιστορία είναι σχεδόν πανομοιότυπη με μία άλλη, άσχετα αν τα τυπικά, εξωτερικά γνωρίσματά της διαφέρουν σε πλοκή και δράση. Ο απέραντος κόσμος της καρδιάς ενώνεται μ' ένα κοινό άορατο νήμα.

Επέλεξα τη ζωή του Πέτρου Εμμανουήλ! Ενός τυχαίου Πέτρου, σε μια τυχαία χώρα, με μια ζωή γεμάτη ανατροπές, επίπονες καταστάσεις και μεγάλη εσωτερική αναταραχή, μαζί με συμπρωταγωνιστές, δορυφόρους στο μονοπάτι του, οι οποίοι επηρεάζονται από τις δικές του πράξεις, κάνουν τις δικές τους όμως επιλογές και ζουν το δικό τους

δράμα, μοιράζονται όμως μαζί του τα ίδια συναισθήματα!

Το ένασμα για την απαρχή της προσωπικής αφύπνισης στη ζωή του καθενός τη δίνουν συχνά ασήμαντα και δυσδιάκριτα γεγονότα. Λίγο σαν παιχνίδι ενός σκανδαλιάρικου αερικού, το οποίο υπαγορεύει στους ανθρώπους την πορεία των μελλοντικών τους κινήσεων.

Ο Πέτρος δεν κατόρθωσε ποτέ να καταλάβει αν τη ζήση του ολάκερη τη μεταμόρφωσαν και την καθόρισαν στη συνέχεια δυο μοιραία και ανατρεπτικά τηλεφωνήματα μιας μακρινής αποφράδας νύχτας.

Ένα επαγγελματικό, το οποίο έλαβε από τον φίλο και συνάδελφό του, κι ένα προσωπικό, το οποίο έκανε εκείνος την επομένη στην ερωμένη του.

Αν δεν είχαν συμβεί αυτά τα δυο τηλεφωνήματα, θα είχε εξελιχθεί άραγε με διαφορετικό τρόπο η πορεία του ή απλώς θα λοξοδρομούσε στα ίδια μονοπάτια από μια άλλη παρακαμπτήρια διαδρομή;

ΥΒΡΙΣ

Όταν ο άνθρωπος γίνεται αλαζόνας και αυθάδης και υπερβαίνει με προκλητική συμπεριφορά τη θνητή φύση του, αγνοώντας τους νόμους του θεϊκού σύμπαντος, με αποτέλεσμα να ανατρέψει την ηθική τάξη και την κοινωνική ισορροπία...

1

Η παρτίδα μέσα στο τερέν διήρκησε περισσότερη ώρα από όση υπολόγιζε αρχικά. Ο συμπαίκτης του είχε αναδειχτεί σε γερό αντίπαλο και είχε πραγματικά δοκιμάσει τις αντοχές του, τουλάχιστον τη συγκεκριμένη μέρα. Το σώμα του παρουσίαζε έντονα σημάδια κόπωσης και αρνιόταν συχνά να υπακούσει στις εντολές που του έδινε. Φυσικά και δεν τον ενδιέφερε η νίκη με την έννοια της τόνωσης του εγωισμού του, παρά μόνο η εσωτερική του παραδοχή ότι παρέμενε ακμαίος κι ετοιμώπλεμος στις επάλξεις, αν και σαρανταπεντάρης σχεδόν, έχοντας απέναντί του ν' ανταγωνιστεί ισάξια ένα παλικάρι είκοσι πέντε χρόνων.

Έδωσαν τα χέρια σε μια σφιχτή χειραψία, «ο παλιός είναι αλλιώς», του πέταξε ευδιάθετα το κομπλιμέντο ο νεαρός άντρας, σαν να τον συγχάρηκε για τη νίκη του, και ύστερα πήγαν μαζί για τα επινίκια να πιουν μια μπύρα.

Ο Πέτρος έπιασε τον εαυτό του να χασομερά και να χρονοτριβεί σε οτιδήποτε, αρκεί να μην έφτανε η ώρα επιστροφής στο σπίτι του. Η γυναίκα του τη στιγμή που έφευγε του ανήγγειλε με σοβαρότητα, επισιμότητα σχεδόν, ότι

ήθελε να συζητήσουν εφ' όλης της ύλης. Αυτό το απειλητικό «εφ' όλης της ύλης» του στεκόταν ανέκαθεν σαν κόμπος στο στομάχι από τότε που υπήρξε μαθητής, αργότερα φοιτητής, ακόμα και μεστός επαγγελματίας. Ήταν μια έκφραση που περιείχε αδιόρατη επίπληξη, τον προϊδέαζε αρνητικά για κάποια παράλειψή του, για κάτι που όφειλε να προσέξει ή να δώσει την πρέπουσα σημασία. Όποτε το άκουγε από το στόμα της γυναίκας του, ανατρίχιαζε και ήθελε να τραπεί σε άτακτη φυγή. Σήμαινε επίμονη και κουραστική επιστροφή σε γεγονότα του παρελθόντος, διανθισμένα με παράπνοο, γκρίνια και καινούργιες απαιτήσεις από τον ίδιο. Εκείνος, στην πραγματικότητα, ήθελε να γκρεμίσει τελείως τις γέφυρες ανάμεσά τους και όχι να χτίσει νέα σαθρά υποστυλώματα.

Αν κάτι τον κρατούσε αιχμάλωτο στο σπιτικό του, ήταν η γλυκιά και αξεπέραστη παρουσία της κόρης του. Μόνο η μορφή της του έδινε κουράγιο να συνεχίζει την παρωδία της οικογενειακής και ήρεμης ζωής. Η αγκαλιά της Αλίκης ήταν θεραπευτική για την ψυχή και το σώμα του. Το χάδι της στο μέτωπό του εξαφάνιζε κάθε μέγγενη που του έσφιγγε το κεφάλι και ανθοστόλιζε μια απέραντη πεδιάδα μέσα του με χίλια χρώματα.

Προς το παρόν, δεν μπορούσε να πάρει αποφάσεις. Θα πάγωνε στον χρόνο γι' άλλη μια φορά την πορεία του, μέχρι να νιώσει δυνατός και πανέτοιμος να συνεχίσει.

Η Ντίνα είχε επιμεληθεί πλήρως τη βραδιά. Επίσημο δείπνο, με καινούργιο τραπεζομάντιλο και αναμμένα κηροπήγια, το φαγητό της αρεσκείας του, απαλή μουσική διάχυ-

τη στον χώρο και η ίδια στολισμένη και μεταμορφωμένη σε κάποια άλλη, ίσως περισσότερο μοιραία γυναίκα.

«Μα πότε πρόλαβες να κάνεις τόσες ετοιμασίες σε τόσο λίγο χρόνο; Ούτε δυο ώρες δεν έλειψα από το σπίτι», της πέταξε εκείνος, χωρίς ίχνος θαυμασμού, διότι στην πραγματικότητα το μυαλό του ταξίδευε κάπου αλλού.

«Ας πούμε ότι η σημερινή βραδιά είναι κάπως διαφορετική από τις άλλες», απάντησε η γυναίκα του, με μυστηριώδες ύφος και σιγανή φωνή, δείχνοντάς του έτσι ότι δεν έπρεπε να ξυπνήσουν την κορούλα τους.

Ο Πέτρος πανικοβλήθηκε γι' άλλη μια φορά στην ιδέα των όποιων εκπλήξεων ή συναισθηματικών ανακοινώσεων από την πλευρά της. Το όνομα και η ύπαρξη «Ντίνα» ήταν συνώνυμα με την καταπίεση και τη χειραγώγηση. Εκείνο το «εφ' όλης της ύλης» τον κατέτρωγε σαν σαράκι. Αυτόματα κι αστραπιαία, ίδιος με ετοιμοπόλεμο μαχητή, μπήκε σε θέση άμυνας.

«Γιορτάζουμε κάτι», η φωνή του βγήκε σχεδόν στριγκή και καχύποπτη από μέσα του. Ούτε ερώτηση ούτε κατάφαση.

«Όχι ακόμα, Πέτρο!»

Φανταζόταν θύελλες κι ανεμοστρόβιλους εκεί όπου δεν υπήρχαν ίσως. Τι υπονοούσε άραγε με το αινιγματικό «Όχι ακόμα»;

Οι ενοχές για την αρνητική του στάση απέναντί της τον κατέκλυζαν και τον έπνιγαν, αλλά δεν είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή ν' ανοίξει εκείνος τα χαρτιά του. Το δεκάχρονο αθώο πλασματάκι, που κοιμόταν σαν νεράιδα στο διπλανό δωμάτιο, καθοδηγούσε ακόμα την πορεία και τις αποφάσεις του.

«Φοβάμαι ότι δε θα είμαι καλή συντροφιά και άξιος συνδαιτυμόνας στο όμορφο τραπέζι που ετοιμάσες σήμερα», προσπάθησε αδέξια να αστειευτεί. «Πραγματικά νιώθω εξουθενωμένος, Ντίνα, με τις απανωτές βάρδιες και τα δύσκολα περιστατικά αυτής της εβδομάδας».

Η Ντίνα τον πλησίασε και του χάιδεψε τρυφερά το μέτωπο. Εκείνος όμως εισέπραξε μόνο ένα παγωμένο άγγιγμα.

«Το ξέρω, Πέτρο, είμαι σαν την άλλη πλευρά του δικού σου νομίσματος. Όταν εσύ πιέζεσαι και η δική μου ηρεμία μπαίνει σε μια δυσβάστακτη αναμονή».

Σαν να ήταν βαλτή να του ενισχύει τις ενοχές του, αλλά πραγματικά ένιωθε όλα τα μέλη του σώματός του διαλυμένα και μουδιασμένα από την κούραση. Επιπλέον, η εξαντλητική παρτίδα τένις με τον νεαρό αντίπαλό του τον είχε εξουθενώσει.

Δεν έλεγε ψέματα στο παραμικρό. Η τελευταία εβδομάδα στο νοσοκομείο θύμιζε εμπόλεμη κατάσταση. Το ένα επείγον περιστατικό διαδεχόταν το άλλο, εκτός φυσικά από τα προγραμματισμένα χειρουργεία που είχε να διεκπεραιώσει. Λες και μια αόρατη θύελλα ξεσπούσε και καθόριζε ανάδρομα τις πορείες των ανθρώπων κι έμοιαζαν να ξεβράζουν όλοι μαζί τα ψυχοσωματικά τους προβλήματα. Έτρεχαν όλοι οι γιατροί κάθε ειδικότητας σαν καλοκουρδισμένα ρομποτάκια από τον έναν όροφο στον άλλον για νοσηλεία, ή λόγω μιας αναπάντεχης αντίδρασης κάποιου ασθενούς ή για παρακολούθηση μετεγχειρητικής κατάστασης. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Πέτρος αντιμετώπιζε μια τόσο πιεστική περίοδο στη ζωή του, ούτε τον τρόμαζαν τα επείγοντα και τα έκτακτα χειρουργεία. Αντίθετα, έτρεφαν με θέρμη και ορμή τον εσωτερικό του κόσμο. Τον

κρατούσαν σε μια ψυχική εγρήγορση κι ευφορία, που διακαίωναν τον σκοπό του και τη νεανική του απόφαση να σπουδάσει γιατρός με ειδικέυση στη γενική χειρουργική.

Μέσα στο χειρουργείο μεταμορφωνόταν σε μικρό θεό και αυτή την αίσθηση δύναμης κι εξουσίας δεν την αντάλλαζε με κανένα άλλο συναίσθημα. Από τη δική του σωστή διάγνωση εξαρτιόνταν ανθρώπινες ζωές. Από τα δικά του ικανά χέρια ερχόταν γιατρεία και λύτρωση του σώματος και της ψυχής μιας άλλης ζωντανής ύπαρξης. Ναι, χρειαζόταν λίγη παραπάνω αυτοπεποίθηση και πίστη στις δυνάμεις του, σε μικρές ανώδυνες δόσεις, προκειμένου να τρέφει το λιοντάρι μέσα του, το οποίο ήθελε πάντα ν' αναδεικνύεται σαν ο καλύτερος πολεμιστής και αρχηγός της ζούγκλας.

Μειωμένη αυτοπεποίθηση, χέρια που τρεμουλιάζουν κι έλλειψη αποφασιστικότητας ήταν ιδιότητες ολέθριες για την ιατρική επιστήμη.

Αλλά κι εκείνος άνθρωπος ήταν, όχι μηχανήμα. Ένωθε σωματικά εξουθενωμένος και ψυχικά καταρρακωμένος από τις ενοχές και τις τύψεις απέναντι στη σύζυγό του, οι οποίες τον τριβέλιζαν. Δε δειλίασε να της εκφράσει τη διάθεσή του, ούτως ή άλλως αδυνατούσε εκείνη τη στιγμή να υποκριθεί.

«Φοβάμαι, Ντίνα, ότι δυστυχώς δεν επέλεξες κατάλληλη στιγμή για το ρομαντικό σου δείπνο. Αλήθεια σου λέω, θ' αποκοιμηθώ πάνω από το πιάτο».

«Αν δε χτυπιόσουν ένα δίσκο στα τερέν του τένις, ίσως να μην ένιωθες τέτοια εξάντληση», τον επέπληξε, με δυσαρέσκεια στο ύφος της, υπονοώντας τη συνεχή του απουσία από το σπίτι τους. «Δεν είσαι όμως ποτέ διατεθειμένος να θυσιάσεις ένα κομμάτι από το πρόγραμμα και τον

χρόνο σου για να το σπαταλήσεις μαζί μας», συμπλήρωσε με πίκρα.

«Μα όλο το πρωί το αφιέρωσα στην Αλίκη. Πήγαμε στο πάρκο, ύστερα...»

Η Ντίνα τον διέκοψε εκνευρισμένη.

«Δεν υπονόησα ότι είσαι κακός πατέρας, Πέτρο. Μόνο κακός σύζυγος».

Έσβησε μεμιάς όλα τα κηροπήγια και άρχισε να κοπανά εκνευρισμένη τα πιατικά στην κουζίνα, να μεταφέρει το φαγητό σε διαφορετικά κατσαρολικά και να τα τοποθετεί στο ψυγείο. Η βραδιά είχε καταστραφεί ανεπιστρεπτί, η Ντίνα όμως είχε εκπαιδευτεί στην επίδειξη υπομονής και στην αναμονή. Η ανακοίνωση του γεγονότος μπορούσε να περιμένει μια άλλη, περισσότερο κατάλληλη βραδιά. Δε θα πετούσε έναν άσο στο μανίκι έτσι εύκολα στα σκουπίδια. Εξάλλου, ήταν μαθημένη στα δύσκολα ωράρια ενός νοσοκομειακού γιατρού, και μάλιστα χειρουργού, και στην κυκλοθυμική του διάθεση, με ό,τι αυτό σήμαινε για τη συμβίωση μαζί του.

Αν εκείνος διέθετε ικανότητα να θεραπεύει το σώμα, εκείνη διέπρεπε στη δική της να επιδεικνύει ακούραστη υπομονή και επιμονή στον στόχο της.

Όταν τελείωσε με τα συμμαζέματα της κουζίνας πήγε να ξαπλώσει με τη σειρά της, πλάι του. Ο Πέτρος είχε ήδη αποκοιμηθεί. Η αναπνοή του ήταν βαθιά και ρυθμική, αλλά ποτέ δεν έμοιαζε να βυθίζεται στα μυστήρια της αγκαλιάς του Μορφέα. Αντίθετα, έδινε την εντύπωση ότι το ένα ημισφαίριο του εγκεφάλου του καιροφυλακτούσε άγρυπνο, αν χρειαστεί να πεταχτεί έγκαιρα από το κρεβάτι να προλάβει ένα έκτακτο κι επείγον ιατρικό περιστατικό.

Η παρουσία του δίπλα της τη γέμιζε ασφάλεια και δύναμη. Του σήκωσε ελαφρά το χέρι και το τύλιξε στους ώμους της. Ο Πέτρος έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας στον ύπνο του και απελευθέρωσε το κορμί του ασυναίσθητα από εκείνη. Χαμογέλασε πικρά με τη συμβολική του κίνηση. *Ούτε το υποσυνείδητό του με θέλει πλέον*, σκέφτηκε κακόθυμα και προσπάθησε να καταπνίξει τα δάκρυά της. Τα δεδομένα είχαν αλλάξει ξαφνικά και όφειλε να ενδυναμώσει την ψυχή της και να πάρει καινούργιες αποφάσεις για το μέλλον τους. Αν ο άντρας της συμπεριφερόταν σαν λιοντάρι, τότε κι εκείνη θα μεταμορφωνόταν σε λέαινα.

Ονειρευόταν την Αλίκη να τον σφίγγει τρυφερά στη μικροσκοπική αγκαλιά της. Το μόνο συναίσθημα το οποίο του προκαλούσε δέος εξαιτίας της απόλυτης αθωότητας και ειλικρίνειας που εξέπεμπε. Εκείνη τη στιγμή ίσως η ψυχή του να του έστειλε συμβολικό τελεσίγραφο: Η εποχή της ανεμελιάς και της παιδικότητας με την κόρη του τελείωσε λίγες ώρες πριν. Δε θα την καληνύχτιζε ποτέ ξανά στην υπόλοιπη ζωή του με τον ίδιο λυτρωτικό, ανέφελο και αθώο τρόπο. Ήταν υποχρεωμένος έκτοτε ν' ακολουθήσει ένα μοναχικό μονοπάτι, ένα μονοπάτι με ανυπέρβλητες δυσκολίες. Χωρίς την Αλίκη, χωρίς την καταλυτική επίδραση της ύπαρξής της στη ζωή του. Ούτε ήταν σε θέση να μαντέψει τις συνέπειες ενός απλού τηλεφωνήματος ρουτίνας.

Πώς αλλιώς όμως θα επέμβει η μοίρα στις πορείες των ανθρώπων, προκειμένου να τους ταρακουνήσει και ν' αλλάξει τη ρότα τους;

Το τηλέφωνο του σπιτιού κουδούνισε λίγο μετά τις τρεις τα ξημερώματα. Δεν ανησύχησαν, δεν πετάχτηκαν έντρομοι από το κρεβάτι τους. Κοινή η κατάσταση και γνώριμος ο ήχος καταμεσής της νύχτας. Κάποιο ατύχημα ίσως, προβλήματα στην εντατική, έκτακτο ιατρικό περιστατικό ή οτιδήποτε αφορούσε την έγκαιρη διάσωση της ανθρωπίνης ζωής.

Ο Πέτρος όρμησε ν' απαντήσει στο τηλέφωνο, έτοιμος για όλα. Ήταν ο Σταύρος, φίλος, συνάδελφος κι εξαιρετος επιστήμονας.

«Χίλια συγγνώμη, Πέτρο, για την ενόχληση, αλλά δεν ήθελα ν' απευθυνθώ σε κάποιον άλλον τέτοιες στιγμές». Η φωνή του ηχούσε ανήσυχη.

«Πες μου, Σταύρο, σ' ακούω. Τι συμβαίνει;»

«Θέλω να καλύψεις τη δική μου εφημερία και βάρδια, Πέτρο. Ο πεθερός μου υπέστη βαρύ εγκεφαλικό πριν από λίγο και πρέπει ν' αναχωρήσω αμέσως για την Πάτρα».

«Ούτε να το συζητάς, Σταύρο! Βασίσου πάνω μου! Σε μισή ώρα θα είμαι εκεί».

Ο Σταύρος ξεφύσησε ανακουφισμένος.

«Να 'σαι καλά, φίλε μου. Σ' το χρωστώ!»

Έτσι ήταν τα χρωστούμενα ανάμεσα στους συναδέλφους. Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι παρόμοιο. Ο ένας ν' αναλαμβάνει τον ασθενή του άλλου, να συντρέχει σε κάποιο επείγον περιστατικό συναδέλφου ή ν' ανταλλάσσει βάρδια μαζί του.

Έριξε άφθονο νερό στο πρόσωπό του, ντύθηκε βιαστικά, εξήγησε στην αγουροξυπνημένη Ντίνα ότι δε θα επέστρεφε, εξαιτίας και της δικής του εφημερίας, τις επόμενες σαράντα οκτώ ώρες στο σπίτι και, πριν αναχωρήσει

για το νοσοκομείο, άνοιξε την πόρτα του παιδικού υπνοδωματίου ν' αντικρίσει το προσωπάκι της λατρεμένης του Αλίκης. Αυτό το παιδί είχε μια μαγική επίδραση στην ψυχή του. Αρκούσε να το κοιτάξει μια φευγαλέα στιγμή και ύστερα να τροφοδοτήσει όλα του τα κύτταρα με ενέργεια και αισιόδοξη δύναμη.

Σε λιγότερο από ένα μισάωρο, αποχαιρετούσε τον Σταύρο στην πύλη του νοσοκομείου, δίνοντάς του ευχές για την καλύτερη ανάρρωση του πεθερού του.

Περιέργως, οι επόμενες ώρες κυλούσαν πρωτόγνωρα ήσυχες και ήρεμες για τη συνηθισμένη κατάσταση και ροή της καθημερινότητας στο νοσοκομείο. Κανένας συναγερμός, καμιά λοξοδρόμηση από προγραμματισμένα χειρουργεία ή αναπάντεχες εισαγωγές, εξαιτίας ατυχημάτων.

Έκανε τον προκαθορισμένο έλεγχο στις πτέρυγες ανάρρωσης ως υπεύθυνος γιατρός βάρδιας, τριγύρισε σχεδόν σε όλο το κτίριο και αντάλλαξε δυο κουβέντες με τους οικείους και τους γνώριμους όλου του προσωπικού. Σαν ξημέρωσε, τσίμπησε κάτι έτοιμο από την καντίνα του ισογείου και τηλεφώνησε δυο φορές σπίτι του να συνομιλήσει με την Αλίκη. Η βελούδινη κρυστάλλινη φωνή της τον ξεκούραζε και τον έκανε να χαμογελά. Της εξήγησε την αναπάντεχη ανάθεση βάρδιας που του έτυχε και της υποσχέθηκε να την πάει για παγωτό, όταν επέστρεφε στο σπίτι την επομένη.

Ένιωθε κάποια στιγμή σαν να απέφευγε να παρευρεθεί μόνος με τον εαυτό του. Του χρωστούσε μια επώδυνη συζήτηση, η οποία δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Όφειλε όμως να την κάνει χωρίς χρονοτριβές και πιασωγυρίσματα. Η προσωπική του ζωή και ειδικότερα ο γάμος του επιζητούσαν άμεσες λύσεις. Δεν άντεχε να ζει πλέον διχασμένος

ανάμεσα σε δυο γυναικείες υπάρξεις. Η μια ν' αντιπροσωπεύει το καθήκον, αλλά και την απόλυτη αγάπη και η άλλη την υποχρέωση και τον ψυχαναγκασμό. Θ' αποτρελαινόταν στο τέλος.

Στην αγκαλιά της Αλίκης ξαναγεννιόταν στην καρδιά του η ελπίδα, έπαιρναν ζωή από την αρχή τα κύτταρά του, ξυπνούσε μέσα του ο ενθουσιασμός και η διάθεση να διεκδικήσει τον ξεχασμένο ρόλο ενός ανθρώπου, ο οποίος απαιτεί μερίδιο ευτυχίας στη ζωή. Για λόγους, τους οποίους δεν κατόρθωσε ν' αποκωδικοποιήσει συνειδητά, έφερε στο μυαλό και στη σκέψη του αναπάντεχα την εικόνα της γλυκιάς Μπέτυς κι ένιωσε έντονα την επιθυμία να τη δει και να την αγγίξει σε όλο της το κορμί. Το αρσενικό μέσα του βρυχήθηκε και απαίτησε τις στιγμές απόλαυσης που είχε τόσο πολύ στερηθεί το τελευταίο διάστημα στην καθημερινότητά του.

Απέφευγε χρόνια να κατηγορήσει την Ντίνα γι' αυτή τη συναισθηματική έλλειψη και το κενό μέσα του. Αρχικά, δεν της καταλόγισε δόλο και υστεροβουλία, όταν κάποτε τον πίεσε, τον υποχρέωσε σχεδόν, να παντρευτούν εξαιτίας της αναπάντεχης εγκυμοσύνης της. Η ανάληψη της ευθύνης του και η αίσθηση του καθήκοντος όμως είχαν μετατραπεί με τα χρόνια σε χοντρές και ασήκωτες αλυσίδες, δεσμά για τα όνειρά του και την περιπετειώδη φύση του. Πόσο πολύ πλέον όφειλε να ξεπληρώνει το χρέος του δίπλα σε μια σύζυγο, την οποία απλώς αγαπούσε σαν καλή γειτόνισσα, αδελφή ή έστω μακρινή συγγενή; Πνιγόταν, συρρικνώνονταν τα σπλάχνα του από έλλειψη οξυγόνου, ζώντας μια δυσάρεστη καθημερινότητα που ποτέ του δεν επέλεξε. Άσχετα αν κάποια αόρατη δύναμη παίζει τελι-

κά με τα αισθήματα και τις μοίρες των ανθρώπων. Παρόλο που η γέννηση της Αλίκης σηματοδοτούσε την καταδίκη του σ' έναν γάμο που δεν ήθελε, εκείνος τη λάτρεψε με όλη τη δύναμη της ψυχής του και ένωθε αιώνια ευγνωμοσύνη για την ύπαρξη αυτού του μοναδικού και πολύτιμου πλάσματος στη ζωή του. Γι' αυτό θέλησε να ονομάσει την κόρη του Αλίκη! Για να της προσφέρει τη δική της χώρα των θαυμάτων! Η στιγμή όμως της γενικής κρίσης, όταν θα έκανε μια ξεκάθαρη και αντρίκεια κουβέντα με την Ντίνα για τη συνέχεια της στρεβλής πορείας τους, πλησίαζε.

Η απρόσμενη και ασυνήθιστη ηρεμία στους διαδρόμους του νοσοκομείου μεγέθυνε τη βαριεστημάρα του και τον ώθησε να κλωθογυρίζει συνέχεια στο μυαλό του τη μορφή της ερωμένης του.

Τρύπωνε ύπουλα και μεθοδικά ο μικρός δαίμονας μέσα του. Είχε πάρα πολύ καιρό να συνευρεθεί με την Μπέτυ και όφειλε να ομολογήσει ότι τον κατέκλυζε η αποθυμιά για εκείνην. Ήταν μια γυναίκα γλυκιά, δοτική και απόλυτα εξοικειωμένη με τη δουλειά του. Ουδέποτε διαμαρτυρόταν για τα μεγάλα διαστήματα της απουσίας του κι έδειχνε να πλημμυρίζει από χαρά όποτε συναντιούνταν. Τον ξεκούραζε και τον ανακούφιζε, μια σχέση στον αντίποδα του δικού του γάμου, έστω και παράνομη.

Δεν μπορούσε να καταλάβει ποια αόρατη δύναμη τον έσπρωξε ορμητικά σχεδόν να τηλεφωνήσει από το νοσοκομείο στην Μπέτυ, ύστερα από τόσο πολύ καιρό που είχαν να επικοινωνήσουν.

«Σ' έχω πεθυμήσει σαν τρελός!» εκφράστηκε αμέσως χωρίς προλόγους και εισαγωγές.

«Κι εγώ, Πέτρο!» απάντησε εκείνη με τη βραχνή και βα-

θιά φωνή της, στη συχνότητα ενός δικού τους κώδικα, ο οποίος δεν εξαρτιόταν από το πόσος χρόνος είχε περάσει από την τελευταία τους επικοινωνία.

«Καλύπτω την εφημερία του Σταύρου και μαζί με τη δική μου θα παραμείνω στο νοσοκομείο μέχρι αύριο το πρωί. Τι λες; Θα μπορέσεις κάποια στιγμή να επισκεφτείς τα παιδιά σου λημέρια;»

Όταν εισέβαλε σαν δροσερό αεράκι η Μπέτυ, πριν μερικά χρόνια, στην καρδιά του, ένωσε για πρώτη φορά ότι ξεκινούσε στην πραγματικότητα να ζει. Δίπλα της ξαναγεννιόταν, φόρτιζε την εσωτερική του ενέργεια με αισιοδοξία, αποκτούσε τη δύναμη να κατακτήσει τον κόσμο ολάκερο. Δεν είχε επιδιώξει να χτίσει μια εξωσυζυγική σχέση. Τόσες και τόσες γυναίκες από το προσωπικό του νοσοκομείου τού είχαν δείξει επίμονα το ερωτικό τους ενδιαφέρον, αλλά εκείνος πάντοτε αντιστεκόταν με αξιοπρέπεια στις σαγηνευτικές μελωδίες κάθε σειρήνας. Δε διακινδύνευε εύκολα ούτε την επαγγελματική ούτε την οικογενειακή του ζωή. Πορευόταν μοναχικά, πλημμυρισμένος μέσα του με το παράπονο της έλλειψης της ιδανικής συντρόφου που ονειρευόταν και απλώς υπηρετούσε την επιστήμη του με συνέπεια, ανθρωπιά και υπευθυνότητα.

Γι' αυτό τον λόγο ένωσε τελείως ανοχύρωτος κι ευάλωτος, όταν εκείνη η νέα και γοητευτική προϊσταμένη διεκδίκησε το μερίδιο του έρωτα από το κορμί και την καρδιά του. Και μόνο η νοερή εικόνα της να του χαμογελά τον συγκλόνιζε!

Φρέναρε τις σκέψεις του, τα μηνίγγια του άρχισαν ήδη να χτυπάνε σαν δαιμονισμένα. Επιπλέον, η συσσωρευμένη σωματική κούραση των προηγούμενων ημερών καθώς και

η έντονη αϋπνία τον αποσυντόνιζαν και του δημιουργούσαν ζαλάδα και τάση ναυτίας. *Εσύ είσαι ο θεράπων ιατρός και όχι ο ασθενής*, μάλωσε τον εαυτό του ορθώνοντας το παράστημά του κόντρα στις εξουθενωμένες του δυνάμεις.

Η λαχτάρα του ήταν τόση που του φαινόταν ότι ο χρόνος σερνόταν μέχρι να έρθει η Μπέτυ. Ξαφνικά ένιωσε βαρύθυμος και μελαγχολικός. Το κεφάλι του βούιζε σαν μελίσσι και στεκόταν με το ζόρι σε όρθια θέση. Η αναμονή έστηνε σενάρια στο μυαλό του και άρχισε να χαλαρώνει και να φαντασιώνεται την Μπέτυ και τις υπέροχες απολαύσεις που θα δώριζε σύντομα στο κορμί του. Ένιωθε περίεργα τη συγκεκριμένη νύχτα. Αλλιώςτικός, διαφορετικός με τον εαυτό του, σαν να τον καθοδηγούσε μια ξένη δύναμη να σπάσει τα δεσμά του κατεστημένου και της υπακοής στο πρωτόκολλο της επαγγελματικής συμπεριφοράς και ν' αφευθεί στην εσωτερική του παρόρμηση. Κάμπτονταν οι αντιστάσεις του και η συνηθισμένη εσωτερική του πειθαρχία.

«Είμαι πολύ κουρασμένος αυτές τις μέρες, Μπέτυ, και προσπαθώ μάταια ν' ανοίξω τον ασκό του Αιόλου, αλλά αδυνατώ. Τα πανιά μου είναι διάτρητα, χωρίς αντοχές στη δύναμη του ανέμου. Θα με παρασύρουν σε ξένα κι αλλόκοτα λιμάνια. Χρειάζομαι χρόνο να ξεκαθαρίσω τη ζωή μου», της απολογήθηκε, μιλώντας στο τηλέφωνο μαζί της, σαν να δικαιολογούσε την ξαφνική και αυθαίρετη πρόσκληση που της απηύθυνε γι' άλλη μια φορά, ώστε να ικανοποιησει το κορμί του.

Την ένιωσε να κοντοστέκεται και να ζυγιάζει τα λόγια του. Η Μπέτυ ήταν θαρραλέα και αποφασιστική γυναίκα, δεν πισωγύριζε, ούτε δίσταζε να προχωρήσει προς τον στόχο της. Αφουγκραζόταν την κάθε ανάσα του και τις

ανάγκες του σώματός του και τις αντιλαμβανόταν πριν καν αυτές εκφραστούν με λόγια. Χρόνια στο πλευρό του, με την ιδιότητα της προϊσταμένης της δικής του πτέρυγας, είχαν ζυμωθεί σαν δυο αδιάσπαστα υλικά στις επαγγελματικές κακουχίες και τις ανείπωτες χαρές αντίστοιχα. Πόσο βολικά τους τα είχε υφάνει η ζωή! Παντρεμένη κι εκείνη κι επιπλέον μητέρα δυο μικρών παιδιών, δε διακύβευαν στο παραμικρό οι δυο τους την οικογενειακή τους ηρεμία!

Δεν ήταν εύκολο να ξεφύγει εκείνη από τη συζυγική της στέγη τελευταία στιγμή, όταν την ειδοποίησε, αλλά ήταν σίγουρος ότι θα έκανε τα πάντα για να βρεθεί στο πλευρό του, αποφεύγοντας με αξιοπρέπεια να του ομολογήσει κάθε δυσκολία και σκόπελο που ξεπερνούσε για να ανταποκριθεί στην επιθυμία του.

«Θα τα τακτοποιήσω όλα και σε λιγότερο από μια ώρα θα είμαι δίπλα σου», του υποσχέθηκε.

Ζωή του γιατρού Πέτρου Εμμανουήλ αλλάζει ολοκληρωτικά όταν γίνεται υπαίτιος για τον θάνατο ενός μικρού κοριτσιού.

Ύστερα από μια συγκλονιστική αποκάλυψη που ανατρέπει τα πάντα, αποφασίζει να εγκαταλείψει την οικογένεια και τον τόπο του, χωρίς να υποψιάζεται το παράδοξο παιχνίδι που του έστησε χαιρέκακα η μοίρα. Μόνο ο αληθινός έρωτας κατορθώνει κάποια στιγμή ν' απαλύνει τις πληγές του, να τον λυτρώσει από τον ίδιο του τον εαυτό και να τον βοηθήσει να ξαναστήσει τη ζωή του στη μακρινή Νέα Ζηλανδία!

Το αναπάντεχο τηλεφώνημα της κόρης του, ύστερα από είκοσι τρία ολοκληρωμένα χρόνια, τον αναγκάζει να επιστρέψει στην Ελλάδα και να έρθει αντιμέτωπος με όλα όσα διαδραματίστηκαν στην οικογένειά του όσο αυτός ήταν απών.

Ασβεστα μίση, άδηλα μυστικά, φλογεροί έρωτες και ιαξίδια στα πέριτα ενός εξωτικού κόσμου αποτελούν τις ψηφίδες της ζωής του Πέτρου, σαν χάριες ατογνωσίας και κάθαρσης στην ατομική διαδρομή του! Και καταλήγουν να αποδείξουν ότι η σύγκρουση του ανθρώπου με το πεπρωμένο και τη δική του βαθιά κρυμμένη αλήθεια σηματοδοτεί την κορυφαία στιγμή της ήτρωσής του.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΒΡΗΧΣΗΕ: 1725

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα κύματα της νοσταλγίας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλση Τσουκαράκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Έλση Τσουκαράκη, 2015
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Andy & Michelle Kerry/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2015, 4.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1275-7
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1276-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιδιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΕΛΣΗ ΤΣΟΥΚΑΡΑΚΗ

*Τα κύματα
της
νοσηλείας*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Η ποινή, 2009

Ας αποφασίσει ο χρόνος, 2010

Υπέροχες γυναίκες, 2011

Μέχρι να ξημερώσει, 2012

Βελούδινη συνωμοσία, 2013

Ο ήλιος του Σεπτέμβρη, 2014

Στην Αλεξάνδρα...

Να επιτρέπεις στο Θαύμα και στη Μαγεία να ευλογούν
τη ζωή σου όσο ανηφορικό κι αν είναι το μονοπάτι σου,
έχοντας πάντα ακλόνητη πίστη στον εαυτό σου!
Και τότε συμβαίνει!

Σ' αγαπώ τόσο πολύ...

Είμαι απλώς μια Φωνή! Ένας άορατος αφηγητής που ψιθυρίζει στις ψυχές ιστορίες, σαν γνώστης και λίγο μάντης της μοίρας των ανθρώπων. Ενώνω τη φωνή μου, αιώνες τώρα, στη συνείδηση και στις καρδιές των ανθρώπων, με τον χορό των πολύπλοκων αρχαίων κοσμοθεωριών και δραμάτων, χωρίς δικαίωμα όμως κριτικής και παρέμβασης.

Παρατηρώ, καταγράφω κι ερμηνεύω με δικό μου προσωπικό τρόπο τις πράξεις και τα κίνητρα των ανθρώπων στο αστραπιαίο ταυτόχρονο· στο παρελθόν, στο παρόν και στο μέλλον.

Αυτή τη φορά θα σας αφηγηθώ μια τυχαία ιστορία ανάμεσα από εκατομμύρια άλλες που διαδραματίζονται καθημερινά σε ολάκερη την πλάση. Από μια οπτική γωνία, κάθε τυχαία ιστορία είναι σχεδόν πανομοιότυπη με μία άλλη, άσχετα αν τα τυπικά, εξωτερικά γνωρίσματά της διαφέρουν σε πλοκή και δράση. Ο απέραντος κόσμος της καρδιάς ενώνεται μ' ένα κοινό άορατο νήμα.

Επέλεξα τη ζωή του Πέτρου Εμμανουήλ! Ενός τυχαίου Πέτρου, σε μια τυχαία χώρα, με μια ζωή γεμάτη ανατροπές, επίπονες καταστάσεις και μεγάλη εσωτερική αναταραχή, μαζί με συμπρωταγωνιστές, δορυφόρους στο μονοπάτι του, οι οποίοι επηρεάζονται από τις δικές του πράξεις, κάνουν τις δικές τους όμως επιλογές και ζουν το δικό τους

δράμα, μοιράζονται όμως μαζί του τα ίδια συναισθήματα!

Το ένασμα για την απαρχή της προσωπικής αφύπνισης στη ζωή του καθενός τη δίνουν συχνά ασήμαντα και δυσδιάκριτα γεγονότα. Λίγο σαν παιχνίδι ενός σκανδαλιάρικου αερικού, το οποίο υπαγορεύει στους ανθρώπους την πορεία των μελλοντικών τους κινήσεων.

Ο Πέτρος δεν κατόρθωσε ποτέ να καταλάβει αν τη ζήση του ολάκερη τη μεταμόρφωσαν και την καθόρισαν στη συνέχεια δυο μοιραία και ανατρεπτικά τηλεφωνήματα μιας μακρινής αποφράδας νύχτας.

Ένα επαγγελματικό, το οποίο έλαβε από τον φίλο και συνάδελφό του, κι ένα προσωπικό, το οποίο έκανε εκείνος την επομένη στην ερωμένη του.

Αν δεν είχαν συμβεί αυτά τα δυο τηλεφωνήματα, θα είχε εξελιχθεί άραγε με διαφορετικό τρόπο η πορεία του ή απλώς θα λοξοδρομούσε στα ίδια μονοπάτια από μια άλλη παρακαμπτήρια διαδρομή;

ΥΒΡΙΣ

Όταν ο άνθρωπος γίνεται αλαζόνας και αυθάδης και υπερβαίνει με προκλητική συμπεριφορά τη θνητή φύση του, αγνοώντας τους νόμους του θεϊκού σύμπαντος, με αποτέλεσμα να ανατρέπεται την ηθική τάξη και την κοινωνική ισορροπία...

1

Η παρτίδα μέσα στο τερέν διήρκησε περισσότερη ώρα από όση υπολόγιζε αρχικά. Ο συμπαίκτης του είχε αναδειχτεί σε γερό αντίπαλο και είχε πραγματικά δοκιμάσει τις αντοχές του, τουλάχιστον τη συγκεκριμένη μέρα. Το σώμα του παρουσίαζε έντονα σημάδια κόπωσης και αρνιόταν συχνά να υπακούσει στις εντολές που του έδινε. Φυσικά και δεν τον ενδιέφερε η νίκη με την έννοια της τόνωσης του εγωισμού του, παρά μόνο η εσωτερική του παραδοχή ότι παρέμενε ακμαίος κι ετοιμώπλεμος στις επάλξεις, αν και σαρανταπεντάρης σχεδόν, έχοντας απέναντί του ν' ανταγωνιστεί ισάξια ένα παλικάρι είκοσι πέντε χρόνων.

Έδωσαν τα χέρια σε μια σφιχτή χειραψία, «ο παλιός είναι αλλιώς», του πέταξε ευδιάθετα το κομπλιμέντο ο νεαρός άντρας, σαν να τον συγχάρηκε για τη νίκη του, και ύστερα πήγαν μαζί για τα επινίκια να πιουν μια μπύρα.

Ο Πέτρος έπιασε τον εαυτό του να χασομερά και να χρονοτριβεί σε οτιδήποτε, αρκεί να μην έφτανε η ώρα επιστροφής στο σπίτι του. Η γυναίκα του τη στιγμή που έφευγε του ανήγγειλε με σοβαρότητα, επισιμότητα σχεδόν, ότι

ήθελε να συζητήσουν εφ' όλης της ύλης. Αυτό το απειλητικό «εφ' όλης της ύλης» του στεκόταν ανέκαθεν σαν κόμπος στο στομάχι από τότε που υπήρξε μαθητής, αργότερα φοιτητής, ακόμα και μεστός επαγγελματίας. Ήταν μια έκφραση που περιείχε αδιόρατη επίπληξη, τον προϊδέαζε αρνητικά για κάποια παράλειψή του, για κάτι που όφειλε να προσέξει ή να δώσει την πρέπουσα σημασία. Όποτε το άκουγε από το στόμα της γυναίκας του, ανατρίχιαζε και ήθελε να τραπεί σε άτακτη φυγή. Σήμαινε επίμονη και κουραστική επιστροφή σε γεγονότα του παρελθόντος, διανθισμένα με παράπνο, γκρίνια και καινούργιες απαιτήσεις από τον ίδιο. Εκείνος, στην πραγματικότητα, ήθελε να γκρεμίσει τελείως τις γέφυρες ανάμεσά τους και όχι να χτίσει νέα σαθρά υποστυλώματα.

Αν κάτι τον κρατούσε αιχμάλωτο στο σπιτικό του, ήταν η γλυκιά και αξεπέραστη παρουσία της κόρης του. Μόνο η μορφή της του έδινε κουράγιο να συνεχίζει την παρωδία της οικογενειακής και ήρεμης ζωής. Η αγκαλιά της Αλίκης ήταν θεραπευτική για την ψυχή και το σώμα του. Το χάδι της στο μέτωπό του εξαφάνιζε κάθε μέγγενη που του έσφιγγε το κεφάλι και ανθοστόλιζε μια απέραντη πεδιάδα μέσα του με χίλια χρώματα.

Προς το παρόν, δεν μπορούσε να πάρει αποφάσεις. Θα πάγωνε στον χρόνο γι' άλλη μια φορά την πορεία του, μέχρι να νιώσει δυνατός και πανέτοιμος να συνεχίσει.

Η Ντίνα είχε επιμεληθεί πλήρως τη βραδιά. Επίσημο δείπνο, με καινούργιο τραπεζομάντιλο και αναμμένα κηροπήγια, το φαγητό της αρεσκείας του, απαλή μουσική διάχυ-

τη στον χώρο και η ίδια στολισμένη και μεταμορφωμένη σε κάποια άλλη, ίσως περισσότερο μοιραία γυναίκα.

«Μα πότε πρόλαβες να κάνεις τόσες ετοιμασίες σε τόσο λίγο χρόνο; Ούτε δυο ώρες δεν έλειψα από το σπίτι», της πέταξε εκείνος, χωρίς ίχνος θαυμασμού, διότι στην πραγματικότητα το μυαλό του ταξίδευε κάπου αλλού.

«Ας πούμε ότι η σημερινή βραδιά είναι κάπως διαφορετική από τις άλλες», απάντησε η γυναίκα του, με μυστηριώδες ύφος και σιγανή φωνή, δείχνοντάς του έτσι ότι δεν έπρεπε να ξυπνήσουν την κορούλα τους.

Ο Πέτρος πανικοβλήθηκε γι' άλλη μια φορά στην ιδέα των όποιων εκπλήξεων ή συναισθηματικών ανακοινώσεων από την πλευρά της. Το όνομα και η ύπαρξη «Ντίνα» ήταν συνώνυμα με την καταπίεση και τη χειραγώγηση. Εκείνο το «εφ' όλης της ύλης» τον κατέτρωγε σαν σαράκι. Αυτόματα κι αστραπιαία, ίδιος με ετοιμοπόλεμο μαχητή, μπήκε σε θέση άμυνας.

«Γιορτάζουμε κάτι», η φωνή του βγήκε σχεδόν στριγκή και καχύποπτη από μέσα του. Ούτε ερώτηση ούτε κατάφραση.

«Όχι ακόμα, Πέτρο!»

Φανταζόταν θύελλες κι ανεμοστρόβιλους εκεί όπου δεν υπήρχαν ίσως. Τι υπονοούσε άραγε με το αινιγματικό «Όχι ακόμα»;

Οι ενοχές για την αρνητική του στάση απέναντί της τον κατέκλυζαν και τον έπνιγαν, αλλά δεν είχε έρθει η κατάλληλη στιγμή ν' ανοίξει εκείνος τα χαρτιά του. Το δεκάχρονο αθώο πλασματάκι, που κοιμόταν σαν νεράιδα στο διπλανό δωμάτιο, καθοδηγούσε ακόμα την πορεία και τις αποφάσεις του.

«Φοβάμαι ότι δε θα είμαι καλή συντροφιά και άξιος συνδαιτυμόνας στο όμορφο τραπέζι που ετοιμάσες σήμερα», προσπάθησε αδέξια να αστείευτεί. «Πραγματικά νιώθω εξουθενωμένος, Ντίνα, με τις απανωτές βάρδιες και τα δύσκολα περιστατικά αυτής της εβδομάδας».

Η Ντίνα τον πλησίασε και του χάιδεψε τρυφερά το μέτωπο. Εκείνος όμως εισέπραξε μόνο ένα παγωμένο άγγιγμα.

«Το ξέρω, Πέτρο, είμαι σαν την άλλη πλευρά του δικού σου νομίσματος. Όταν εσύ πιέζεσαι και η δική μου ηρεμία μπαίνει σε μια δυσβάστακτη αναμονή».

Σαν να ήταν βαλτή να του ενισχύει τις ενοχές του, αλλά πραγματικά ένιωθε όλα τα μέλη του σώματός του διαλυμένα και μουδιασμένα από την κούραση. Επιπλέον, η εξαντλητική παρτίδα τένις με τον νεαρό αντίπαλό του τον είχε εξουθενώσει.

Δεν έλεγε ψέματα στο παραμικρό. Η τελευταία εβδομάδα στο νοσοκομείο θύμιζε εμπόλεμη κατάσταση. Το ένα επείγον περιστατικό διαδεχόταν το άλλο, εκτός φυσικά από τα προγραμματισμένα χειρουργεία που είχε να διεκπεραιώσει. Λες και μια αόρατη θύελλα ξεσπούσε και καθόριζε ανάδρομα τις πορείες των ανθρώπων κι έμοιαζαν να ξεβράζουν όλοι μαζί τα ψυχοσωματικά τους προβλήματα. Έτρεχαν όλοι οι γιατροί κάθε ειδικότητας σαν καλοκουρδισμένα ρομποτάκια από τον έναν όροφο στον άλλον για νοσηλεία, ή λόγω μιας αναπάντεχης αντίδρασης κάποιου ασθενούς ή για παρακολούθηση μετεγχειρητικής κατάστασης. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Πέτρος αντιμετώπιζε μια τόσο πιεστική περίοδο στη ζωή του, ούτε τον τρόμαζαν τα επείγοντα και τα έκτακτα χειρουργεία. Αντίθετα, έτρεφαν με θέρμη και ορμή τον εσωτερικό του κόσμο. Τον

κρατούσαν σε μια ψυχική εγρήγορση κι ευφορία, που διακαίωναν τον σκοπό του και τη νεανική του απόφαση να σπουδάσει γιατρός με ειδικέυση στη γενική χειρουργική.

Μέσα στο χειρουργείο μεταμορφωνόταν σε μικρό θεό και αυτή την αίσθηση δύναμης κι εξουσίας δεν την αντάλλαζε με κανένα άλλο συναίσθημα. Από τη δική του σωστή διάγνωση εξαρτιόνταν ανθρώπινες ζωές. Από τα δικά του ικανά χέρια ερχόταν γιατρεία και λύτρωση του σώματος και της ψυχής μιας άλλης ζωντανής ύπαρξης. Ναι, χρειαζόταν λίγη παραπάνω αυτοπεποίθηση και πίστη στις δυνάμεις του, σε μικρές ανώδυνες δόσεις, προκειμένου να τρέφει το λιοντάρι μέσα του, το οποίο ήθελε πάντα ν' αναδεικνύεται σαν ο καλύτερος πολεμιστής και αρχηγός της ζούγκλας.

Μειωμένη αυτοπεποίθηση, χέρια που τρεμουλιάζουν κι έλλειψη αποφασιστικότητας ήταν ιδιότητες ολέθριες για την ιατρική επιστήμη.

Αλλά κι εκείνος άνθρωπος ήταν, όχι μηχανήμα. Ένωθε σωματικά εξουθενωμένος και ψυχικά καταρρακωμένος από τις ενοχές και τις τύψεις απέναντι στη σύζυγό του, οι οποίες τον τριβέλιζαν. Δε δειλίασε να της εκφράσει τη διάθεσή του, ούτως ή άλλως αδυνατούσε εκείνη τη στιγμή να υποκριθεί.

«Φοβάμαι, Ντίνα, ότι δυστυχώς δεν επέλεξες κατάλληλη στιγμή για το ρομαντικό σου δείπνο. Αλήθεια σου λέω, θ' αποκοιμηθώ πάνω από το πιάτο».

«Αν δε χτυπιόσουν ένα δίσωρο στα τερέν του τένις, ίσως να μην ένιωθες τέτοια εξάντληση», τον επέπληξε, με δυσαρέσκεια στο ύφος της, υπονοώντας τη συνεχή του απουσία από το σπίτι τους. «Δεν είσαι όμως ποτέ διατεθειμένος να θυσιάσεις ένα κομμάτι από το πρόγραμμα και τον

χρόνο σου για να το σπαταλήσεις μαζί μας», συμπλήρωσε με πίκρα.

«Μα όλο το πρωί το αφιέρωσα στην Αλίκη. Πήγαμε στο πάρκο, ύστερα...»

Η Ντίνα τον διέκοψε εκνευρισμένη.

«Δεν υπονόησα ότι είσαι κακός πατέρας, Πέτρο. Μόνο κακός σύζυγος».

Έσβησε μεμιάς όλα τα κηροπήγια και άρχισε να κοπανά εκνευρισμένη τα πιατικά στην κουζίνα, να μεταφέρει το φαγητό σε διαφορετικά κατσαρολικά και να τα τοποθετεί στο ψυγείο. Η βραδιά είχε καταστραφεί ανεπιστρεπτί, η Ντίνα όμως είχε εκπαιδευτεί στην επίδειξη υπομονής και στην αναμονή. Η ανακοίνωση του γεγονότος μπορούσε να περιμένει μια άλλη, περισσότερο κατάλληλη βραδιά. Δε θα πετούσε έναν άσο στο maníki έτσι εύκολα στα σκουπίδια. Εξάλλου, ήταν μαθημένη στα δύσκολα ωράρια ενός νοσοκομειακού γιατρού, και μάλιστα χειρουργού, και στην κυκλοθυμική του διάθεση, με ό,τι αυτό σήμαινε για τη συμβίωση μαζί του.

Αν εκείνος διέθετε ικανότητα να θεραπεύει το σώμα, εκείνη διέπρεπε στη δική της να επιδεικνύει ακούραστη υπομονή και επιμονή στον στόχο της.

Όταν τελείωσε με τα συμμαζέματα της κουζίνας πήγε να ξαπλώσει με τη σειρά της, πλάι του. Ο Πέτρος είχε ήδη αποκοιμηθεί. Η αναπνοή του ήταν βαθιά και ρυθμική, αλλά ποτέ δεν έμοιαζε να βυθίζεται στα μυστήρια της αγκαλιάς του Μορφέα. Αντίθετα, έδινε την εντύπωση ότι το ένα ημισφαίριο του εγκεφάλου του καιροφυλακτούσε άγρυπνο, αν χρειαστεί να πεταχτεί έγκαιρα από το κρεβάτι να προλάβει ένα έκτακτο κι επείγον ιατρικό περιστατικό.

Η παρουσία του δίπλα της τη γέμιζε ασφάλεια και δύναμη. Του σήκωσε ελαφρά το χέρι και το τύλιξε στους ώμους της. Ο Πέτρος έκανε μια κίνηση διαμαρτυρίας στον ύπνο του και απελευθέρωσε το κορμί του ασυναίσθητα από εκείνη. Χαμογέλασε πικρά με τη συμβολική του κίνηση. *Ούτε το υποσυνείδητό του με θέλει πλέον*, σκέφτηκε κακόθυμα και προσπάθησε να καταπνίξει τα δάκρυά της. Τα δεδομένα είχαν αλλάξει ξαφνικά και όφειλε να ενδυναμώσει την ψυχή της και να πάρει καινούργιες αποφάσεις για το μέλλον τους. Αν ο άντρας της συμπεριφερόταν σαν λιοντάρι, τότε κι εκείνη θα μεταμορφωνόταν σε λέαινα.

Ονειρευόταν την Αλίκη να τον σφίγγει τρυφερά στη μικροσκοπική αγκαλιά της. Το μόνο συναίσθημα το οποίο του προκαλούσε δέος εξαιτίας της απόλυτης αθωότητας και ειλικρίνειας που εξέπεμπε. Εκείνη τη στιγμή ίσως η ψυχή του να του έστειλε συμβολικό τελεσίγραφο: Η εποχή της ανεμελιάς και της παιδικότητας με την κόρη του τελείωσε λίγες ώρες πριν. Δε θα την καληνύχτιζε ποτέ ξανά στην υπόλοιπη ζωή του με τον ίδιο λυτρωτικό, ανέφελο και αθώο τρόπο. Ήταν υποχρεωμένος έκτοτε ν' ακολουθήσει ένα μοναχικό μονοπάτι, ένα μονοπάτι με ανυπέρβλητες δυσκολίες. Χωρίς την Αλίκη, χωρίς την καταλυτική επίδραση της ύπαρξής της στη ζωή του. Ούτε ήταν σε θέση να μαντέψει τις συνέπειες ενός απλού τηλεφωνήματος ρουτίνας.

Πώς αλλιώς όμως θα επέμβει η μοίρα στις πορείες των ανθρώπων, προκειμένου να τους ταρακουνήσει και ν' αλλάξει τη ρότα τους;

Το τηλέφωνο του σπιτιού κουδούνισε λίγο μετά τις τρεις τα ξημερώματα. Δεν ανησύχησαν, δεν πετάχτηκαν έντρομοι από το κρεβάτι τους. Κοινή η κατάσταση και γνώριμος ο ήχος καταμεσής της νύχτας. Κάποιο ατύχημα ίσως, προβλήματα στην εντατική, έκτακτο ιατρικό περιστατικό ή οτιδήποτε αφορούσε την έγκαιρη διάσωση της ανθρωπίνης ζωής.

Ο Πέτρος όρμησε ν' απαντήσει στο τηλέφωνο, έτοιμος για όλα. Ήταν ο Σταύρος, φίλος, συνάδελφος κι εξαιρετος επιστήμονας.

«Χίλια συγγνώμη, Πέτρο, για την ενόχληση, αλλά δεν ήθελα ν' απευθυνθώ σε κάποιον άλλον τέτοιες στιγμές». Η φωνή του ηχούσε ανήσυχη.

«Πες μου, Σταύρο, σ' ακούω. Τι συμβαίνει;»

«Θέλω να καλύψεις τη δική μου εφημερία και βάρδια, Πέτρο. Ο πεθερός μου υπέστη βαρύ εγκεφαλικό πριν από λίγο και πρέπει ν' αναχωρήσω αμέσως για την Πάτρα».

«Ούτε να το συζητάς, Σταύρο! Βασίσου πάνω μου! Σε μισή ώρα θα είμαι εκεί».

Ο Σταύρος ξεφύσησε ανακουφισμένος.

«Να 'σαι καλά, φίλε μου. Σ' το χρωστώ!»

Έτσι ήταν τα χρωστούμενα ανάμεσα στους συναδέλφους. Δεν ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε κάτι παρόμοιο. Ο ένας ν' αναλαμβάνει τον ασθενή του άλλου, να συντρέχει σε κάποιο επείγον περιστατικό συναδέλφου ή ν' ανταλλάσσει βάρδια μαζί του.

Έριξε άφθονο νερό στο πρόσωπό του, ντύθηκε βιαστικά, εξήγησε στην αγουροξυπνημένη Ντίνα ότι δε θα επέστρεφε, εξαιτίας και της δικής του εφημερίας, τις επόμενες σαράντα οκτώ ώρες στο σπίτι και, πριν αναχωρήσει

για το νοσοκομείο, άνοιξε την πόρτα του παιδικού υπνοδωματίου ν' αντικρίσει το προσωπάκι της λατρεμένης του Αλίκης. Αυτό το παιδί είχε μια μαγική επίδραση στην ψυχή του. Αρκούσε να το κοιτάξει μια φευγαλέα στιγμή και ύστερα να τροφοδοτήσει όλα του τα κύτταρα με ενέργεια και αισιόδοξη δύναμη.

Σε λιγότερο από ένα μισάωρο, αποχαιρετούσε τον Σταύρο στην πύλη του νοσοκομείου, δίνοντάς του ευχές για την καλύτερη ανάρρωση του πεθερού του.

Περιέργως, οι επόμενες ώρες κυλούσαν πρωτόγνωρα ήσυχες και ήρεμες για τη συνηθισμένη κατάσταση και ροή της καθημερινότητας στο νοσοκομείο. Κανένας συναγερμός, καμιά λοξοδρόμηση από προγραμματισμένα χειρουργεία ή αναπάντεχες εισαγωγές, εξαιτίας ατυχημάτων.

Έκανε τον προκαθορισμένο έλεγχο στις πτέρυγες ανάρρωσης ως υπεύθυνος γιατρός βάρδιας, τριγύρισε σχεδόν σε όλο το κτίριο και αντάλλαξε δυο κουβέντες με τους οικείους και τους γνώριμους όλου του προσωπικού. Σαν ξημέρωσε, τσίμπησε κάτι έτοιμο από την καντίνα του ισογείου και τηλεφώνησε δυο φορές σπίτι του να συνομιλήσει με την Αλίκη. Η βελούδινη κρυστάλλινη φωνή της τον ξεκούραζε και τον έκανε να χαμογελά. Της εξήγησε την αναπάντεχη ανάθεση βάρδιας που του έτυχε και της υποσχέθηκε να την πάει για παγωτό, όταν επέστρεφε στο σπίτι την επομένη.

Ένιωθε κάποια στιγμή σαν να απέφευγε να παρευρεθεί μόνος με τον εαυτό του. Του χρωστούσε μια επώδυνη συζήτηση, η οποία δεν ήταν καθόλου ευχάριστη. Όφειλε όμως να την κάνει χωρίς χρονοτριβές και πιασχυρισμάτα. Η προσωπική του ζωή και ειδικότερα ο γάμος του επιζητούσαν άμεσες λύσεις. Δεν άντεχε να ζει πλέον διχασμένος

ανάμεσα σε δυο γυναικείες υπάρξεις. Η μια ν' αντιπροσωπεύει το καθήκον, αλλά και την απόλυτη αγάπη και η άλλη την υποχρέωση και τον ψυχαναγκασμό. Θ' αποτρελαινόταν στο τέλος.

Στην αγκαλιά της Αλίκης ξαναγεννιόταν στην καρδιά του η ελπίδα, έπαιρναν ζωή από την αρχή τα κύτταρά του, ξυπνούσε μέσα του ο ενθουσιασμός και η διάθεση να διεκδικήσει τον ξεχασμένο ρόλο ενός ανθρώπου, ο οποίος απαιτεί μερίδιο ευτυχίας στη ζωή. Για λόγους, τους οποίους δεν κατόρθωσε ν' αποκωδικοποιήσει συνειδητά, έφερε στο μυαλό και στη σκέψη του αναπάντεχα την εικόνα της γλυκιάς Μπέτυς κι ένιωσε έντονα την επιθυμία να τη δει και να την αγγίξει σε όλο της το κορμί. Το αρσενικό μέσα του βρυχήθηκε και απαίτησε τις στιγμές απόλαυσης που είχε τόσο πολύ στερηθεί το τελευταίο διάστημα στην καθημερινότητά του.

Απέφευγε χρόνια να κατηγορήσει την Ντίνα γι' αυτή τη συναισθηματική έλλειψη και το κενό μέσα του. Αρχικά, δεν της καταλόγισε δόλο και υστεροβουλία, όταν κάποτε τον πίεσε, τον υποχρέωσε σχεδόν, να παντρευτούν εξαιτίας της αναπάντεχης εγκυμοσύνης της. Η ανάληψη της ευθύνης του και η αίσθηση του καθήκοντος όμως είχαν μετατραπεί με τα χρόνια σε χοντρές και ασήκωτες αλυσίδες, δεσμά για τα όνειρά του και την περιπετειώδη φύση του. Πόσο πολύ πλέον όφειλε να ξεπληρώνει το χρέος του δίπλα σε μια σύζυγο, την οποία απλώς αγαπούσε σαν καλή γειτόνισσα, αδελφή ή έστω μακρινή συγγενή; Πνιγόταν, συρρικνώνονταν τα σπλάχνα του από έλλειψη οξυγόνου, ζώντας μια δυσάρεστη καθημερινότητα που ποτέ του δεν επέλεξε. Άσχετα αν κάποια αόρατη δύναμη παίζει τελι-

κά με τα αισθήματα και τις μοίρες των ανθρώπων. Παρόλο που η γέννηση της Αλίκης σηματοδοτούσε την καταδίκη του σ' έναν γάμο που δεν ήθελε, εκείνος τη λάτρεψε με όλη τη δύναμη της ψυχής του και ένωθε αιώνια ευγνωμοσύνη για την ύπαρξη αυτού του μοναδικού και πολύτιμου πλάσματος στη ζωή του. Γι' αυτό θέλησε να ονομάσει την κόρη του Αλίκη! Για να της προσφέρει τη δική της χώρα των θαυμάτων! Η στιγμή όμως της γενικής κρίσης, όταν θα έκανε μια ξεκάθαρη και αντρίκεια κουβέντα με την Ντίνα για τη συνέχεια της στρεβλής πορείας τους, πλησίαζε.

Η απρόσμενη και ασυνήθιστη ηρεμία στους διαδρόμους του νοσοκομείου μεγέθυνε τη βαριεστημάρα του και τον ώθησε να κλωθογυρίζει συνέχεια στο μυαλό του τη μορφή της ερωμένης του.

Τρύπωνε ύπουλα και μεθοδικά ο μικρός δαίμονας μέσα του. Είχε πάρα πολύ καιρό να συνευρεθεί με την Μπέτυ και όφειλε να ομολογήσει ότι τον κατέκλυζε η αποθυμιά για εκείνην. Ήταν μια γυναίκα γλυκιά, δοτική και απόλυτα εξοικειωμένη με τη δουλειά του. Ουδέποτε διαμαρτυρόταν για τα μεγάλα διαστήματα της απουσίας του κι έδειχνε να πλημμυρίζει από χαρά όποτε συναντιούνταν. Τον ξεκούραζε και τον ανακούφιζε, μια σχέση στον αντίποδα του δικού του γάμου, έστω και παράνομη.

Δεν μπορούσε να καταλάβει ποια αόρατη δύναμη τον έσπρωξε ορμητικά σχεδόν να τηλεφωνήσει από το νοσοκομείο στην Μπέτυ, ύστερα από τόσο πολύ καιρό που είχαν να επικοινωνήσουν.

«Σ' έχω πεθυμήσει σαν τρελός!» εκφράστηκε αμέσως χωρίς προλόγους και εισαγωγές.

«Κι εγώ, Πέτρο!» απάντησε εκείνη με τη βραχνή και βα-

θιά φωνή της, στη συχνότητα ενός δικού τους κώδικα, ο οποίος δεν εξαρτιόταν από το πόσος χρόνος είχε περάσει από την τελευταία τους επικοινωνία.

«Καλύπτω την εφημερία του Σταύρου και μαζί με τη δική μου θα παραμείνω στο νοσοκομείο μέχρι αύριο το πρωί. Τι λες; Θα μπορέσεις κάποια στιγμή να επισκεφτείς τα παιδιά σου λημέρια;»

Όταν εισέβαλε σαν δροσερό αεράκι η Μπέτυ, πριν μερικά χρόνια, στην καρδιά του, ένωσε για πρώτη φορά ότι ξεκινούσε στην πραγματικότητα να ζει. Δίπλα της ξαναγεννιόταν, φόρτιζε την εσωτερική του ενέργεια με αισιοδοξία, αποκτούσε τη δύναμη να κατακτήσει τον κόσμο ολάκερο. Δεν είχε επιδιώξει να χτίσει μια εξωσυζυγική σχέση. Τόσες και τόσες γυναίκες από το προσωπικό του νοσοκομείου τού είχαν δείξει επίμονα το ερωτικό τους ενδιαφέρον, αλλά εκείνος πάντοτε αντιστεκόταν με αξιοπρέπεια στις σαγηνευτικές μελωδίες κάθε σειρήνας. Δε διακινδύνευε εύκολα ούτε την επαγγελματική ούτε την οικογενειακή του ζωή. Πορευόταν μοναχικά, πλημμυρισμένος μέσα του με το παράπονο της έλλειψης της ιδανικής συντρόφου που ονειρευόταν και απλώς υπηρετούσε την επιστήμη του με συνέπεια, ανθρωπιά και υπευθυνότητα.

Γι' αυτό τον λόγο ένωσε τελείως ανοχύρωτος κι ευάλωτος, όταν εκείνη η νέα και γοητευτική προϊσταμένη διεκδίκησε το μερίδιο του έρωτα από το κορμί και την καρδιά του. Και μόνο η νοερή εικόνα της να του χαμογελά τον συγκλόνιζε!

Φρέναρε τις σκέψεις του, τα μηνίγγια του άρχισαν ήδη να χτυπάνε σαν δαιμονισμένα. Επιπλέον, η συσσωρευμένη σωματική κούραση των προηγούμενων ημερών καθώς και

η έντονη αϋπνία τον αποσυντόνιζαν και του δημιουργούσαν ζαλάδα και τάση ναυτίας. *Εσύ είσαι ο θεράπων ιατρός και όχι ο ασθενής*, μάλωσε τον εαυτό του ορθώνοντας το παράστημά του κόντρα στις εξουθενωμένες του δυνάμεις.

Η λαχτάρα του ήταν τόση που του φαινόταν ότι ο χρόνος σερνόταν μέχρι να έρθει η Μπέτυ. Ξαφνικά ένιωσε βαρύθυμος και μελαγχολικός. Το κεφάλι του βούιζε σαν μελίσσι και στεκόταν με το ζόρι σε όρθια θέση. Η αναμονή έστηνε σενάρια στο μυαλό του και άρχισε να χαλαρώνει και να φαντασιώνεται την Μπέτυ και τις υπέροχες απολαύσεις που θα δώριζε σύντομα στο κορμί του. Ένιωθε περίεργα τη συγκεκριμένη νύχτα. Αλλιώςτικός, διαφορετικός με τον εαυτό του, σαν να τον καθοδηγούσε μια ξένη δύναμη να σπάσει τα δεσμά του κατεστημένου και της υπακοής στο πρωτόκολλο της επαγγελματικής συμπεριφοράς και ν' αφευθεί στην εσωτερική του παρόρμηση. Κάμπτονταν οι αντιστάσεις του και η συνηθισμένη εσωτερική του πειθαρχία.

«Είμαι πολύ κουρασμένος αυτές τις μέρες, Μπέτυ, και προσπαθώ μάταια ν' ανοίξω τον ασκό του Αιόλου, αλλά αδυνατώ. Τα πανιά μου είναι διάτρητα, χωρίς αντοχές στη δύναμη του ανέμου. Θα με παρασύρουν σε ξένα κι αλλόκοτα λιμάνια. Χρειάζομαι χρόνο να ξεκαθαρίσω τη ζωή μου», της απολογήθηκε, μιλώντας στο τηλέφωνο μαζί της, σαν να δικαιολογούσε την ξαφνική και αυθαίρετη πρόσκληση που της απηύθυνε γι' άλλη μια φορά, ώστε να ικανοποιησει το κορμί του.

Την ένιωσε να κοντοστέκεται και να ζυγιάζει τα λόγια του. Η Μπέτυ ήταν θαρραλέα και αποφασιστική γυναίκα, δεν πισωγύριζε, ούτε δίσταζε να προχωρήσει προς τον στόχο της. Αφουγκραζόταν την κάθε ανάσα του και τις

ανάγκες του σώματός του και τις αντιλαμβανόταν πριν καν αυτές εκφραστούν με λόγια. Χρόνια στο πλευρό του, με την ιδιότητα της προϊσταμένης της δικής του πτέρυγας, είχαν ζυμωθεί σαν δυο αδιάσπαστα υλικά στις επαγγελματικές κακουχίες και τις ανείπωτες χαρές αντίστοιχα. Πόσο βολικά τους τα είχε υφάνει η ζωή! Παντρεμένη κι εκείνη κι επιπλέον μητέρα δυο μικρών παιδιών, δε διακύβευαν στο παραμικρό οι δυο τους την οικογενειακή τους ηρεμία!

Δεν ήταν εύκολο να ξεφύγει εκείνη από τη συζυγική της στέγη τελευταία στιγμή, όταν την ειδοποίησε, αλλά ήταν σίγουρος ότι θα έκανε τα πάντα για να βρεθεί στο πλευρό του, αποφεύγοντας με αξιοπρέπεια να του ομολογήσει κάθε δυσκολία και σκόπελο που ξεπερνούσε για να ανταποκριθεί στην επιθυμία του.

«Θα τα τακτοποιήσω όλα και σε λιγότερο από μια ώρα θα είμαι δίπλα σου», του υποσχέθηκε.